

паэзія

язык

Анатоль Брусевіч

...Съмлюся і плачу над краем,
Які падарыў мне Бог.....

За небакраем...

МОЙ ПЕРШЫ ВЕРШ

Калі блакітным ранкам гаснуць зынічкі
і ў небе тоне месяца вянок,
мой першы верш бурштынавай сінічкай
заўсёды прылітае пад акно.

Маленькай дзюбай стукае мне ў шыбу,
з апошніх сіл б’е крыльцамі па шклу,
а я ляжу з адкрытымі вачыма,
зрабіўшы выгляд, што нібыта сплю.

Мне сорамна, бо некалі са злосыці,
што не съпявае так, як я хацеў,
я выкінуў свой першы верш у восень,
і ён памёр у восеніцкай слаце.

МАНІФЕСТ ДЭКАДАНСУ

Падаць трэба умесьць прыгожа,
 Як падаюць цені, як падаюць промні,
 Як падае ў неба касыцельная готыка,
 Як позірк растайны спадае ў бяздоныне.
 Падаць трэба умесьць прыгожа.
 Але ня так, як плявок ці акурак,
 Або, як вы, вершаплёты-блазны.
 Падаць трэба, нібыта віхура,
 Што ўсё зъмятае, акром дэкадансу.

ГОРА ПЕРАМОЖАНЫМ

– Qvo vadis?* – пытаецца Слова.
 – На заход іду, каб ня бачыць,
 Як статак людзей безгаловых
 Зъбірае з-пад тытуню пачкі.

Зъбірае, съмьецца і плача,
 І сыніць каляровыя казкі.
 Лунае іх позірк удзячны,
 Бы съцяг разарваны на часткі.

Іду, каб ня страціць свой голас
 За кратамі плачу і съмеху.

– Qvo vadis? – пытаецца Слова.
 – Vae victis** – адказвае рэха.

БЕЛАРУСЬ

Родная чужая Беларусь,
 я даўно ня бачу Твойго твару.
 Родная чужая Беларусь,
 я Твой сын і я Твая ахвяра.

Родная чужая Беларусь,
 азірніся, паглядзі навокал.
 Родная чужая Беларусь,
 Ты так нізка, але так высока.

* Qvo vadis (лац.) – Куды ідзеш.

** Vae victis (лац.) – Гора пераможаным

САДЫ САДОМА

Квітнеюць сады Садома.
Бы содні, спадае на дол,
На дахі дамоў самотных,
Пялёсткаў пяшчотны бол.

Але над садамі Садома
З усьмешкай злавеснай Съмерць
Заместа касы – аловак
Трымае і піша верш.

Пра тое, як бацька Кронан
Мняе ад вечны ход,
Каб плыць у сады Садома,
Дзе пчолы зьбіраюць мёд.

ЗА НЕБАКРАЕМ

Чакаю за небакраем
Галодную зграю дарог.
Съмлюся і плачу над краем,
Які падарыў мне Бог.

Іду цэлы век наперад –
Насустроч людскім съядам.
Каханьнем робіцца вера,
Салодкім віном вада.

За небакраем сінім
Шапчу жанчыне сваёй:
«Каханая, нашага сына
Народзім ня мы з табой.

Ня съмейся, ня плач над краем,
Які падарыў нам Бог,
Таму што за небакраем
Няма ніякіх дарог»

